

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacræ Theologiæ Professoris, Et sanctæ Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtvtibvs,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata vt Sacramento, & vt sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, & Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-vnctione, & demum de Ordinis Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Quid sit approbatio, qualiter concedi debeat, & quæ eius necessitas. §. 1

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

3. Pænitens quando tenentur Confessarium instruere de gravitate culparum.
4. Aliquando indoctus audire confessiones potest.
5. Quam obligationem habeant Episcopi, aliarumque Ecclesiærum Prelati.

Bonitas, & scientia per se ad valorem Sacramenti requisita non sunt: siquidem abique illius materia, & forma, & Ministris iurisdictionem habens stare potest, vi pluri bus relatis docuit Suar. *disp. 28. sect. 2. num. 12.* Bonac. *disp. 5. de penit. q. 7. punc. 4. §. 2. num. 13.* Eaque de causa *punct. 11.* probatum reliquum, penitentem bona fide confitentem Sacerdoti exstimenti peccata venialia esse, que vere erant mortalia, obligatum non esse confessionem repetere: quia ea ignorancia non impedit rectam pænitentiam di positionem, & Confessarij solutionem.

2. Sunt tamen bonitas, & scientia duo necessaria ad licitum Sacramenti usum. Et in primis est necessaria probitas: etenim Sacerdos, vt sacramentum debet minister, exstimate debeat, nullo peccato mortali, nullâ censura impeditus esse: alias mortaliter peccabit, nisi forte ob subitanum necessitatem excusat, sicut latius dixi *tr. 18. de Sacram. in genere. punct. 5.* Deinde, requiriunt scientia, vt penitentem iudicare, mederi, & in via Dei dirigere possit, quia Sacerdos officium iudicis, Medici, Pastoris, & Doctoris sufficit, vt bene inter alios observes Suar. *disp. 28. sect. 2.*

3. Hac autem scientia est, que valer cernere ex peccatis, quæ communiter occurunt, & confessariis subsecuntur quæ sint mortalia, quæ circumstantiae mutent speciem, quæ sint referuntur, quæ excommunicatione habent annexam, & alia huiusmodi. Non tamen est necessarium, ut omnia supradicta exacte nouerit, alias vix reperietur Confessarius idoneus sufficiens: si frequenter occurrencentur norit, & de aliis dubitate sciat, & proprio studio, & labore, aliorumque consilio dubium vincat, vi documentum Valsq. de *pænit. q. 9. art. 3. dub. 1.* Suar. *disp. 28. sect. 2.* Egid. *disp. 8. de penit. dub. 15. num. 12. 6.* Bonac. *disp. 5. de penit. q. 7. punc. 4.* Layman. *lib. 5. sum. tract. 6. cap. 13. quæf. 1.*

4. Hinc fit pro diuersitate locorum, & personarum maiorem, vel minorem scientiam in Confessario requiri. Et enim, vt dictum est, Confessarius scientiam habere debet, saltem eorum, quæ communiter committuntur ab iis penitentibus, quibus iudicandis est exppositus. At aliqui penitentes difficultiores præ aliis casus habent, aliquaque oppida præ aliis difficultiores contractus exercent. Qui ergo exppositus fuerit, cuiuscunq; generis penitentium confessiones exciperet, abundantiore scientia pollere debet, quam is, qui feminatum, aliorumque proborum hominum confessionibus excipiens exppositus est. Atque ita docent Valsq. Bonac. Egid. & Laym. *loc. alleg.*

5. Cum vero Sacerdos dubius est, an polleat scientia necessaria ad debitum sacramenti administrationem, consultat Superiorem, vel vitum doctum, & eius dictis acquiescat. Si enim Superior, vel vit doctus assimet scientiam sufficientem habere, dubium deponat: ducitur enim ratione probabilitate ad regulandas humanas actiones sufficiens est, vt benè in presenti doceretur, Nauarr. *c. 4. n. 9. Henric. lib. 6. c. 26. Suar. disp. 28. sect. 2. dub. 2.* Valsq. *q. 9. art. 3. dub. 1. ad finem.* Bonac. *disp. 5. q. 7. punc. 4. §. 2. n. 6.* Laym. *lib. 5. sum. tract. 6. c. 13. q. 1.* colligiturque ex *cap. Quid culpatur. 23. q. 1.*

6. Tria superlunt certa. Primum, opus Confessario non est, vt de quolibet individuo, & singulari peccato iudicium efformet, mortaleve sit, an veniale: quia id difficultissimum est, & sapere impossibile, sufficiens, si peccati genus, seu speciem agnoverit, & qualiter patratum fuerit, percepit: hæc enim scientia prudenter iudicium feret, & medicinam, propter necessarium est, adhibere poterit. Sic Sylvest. *verbo Confess. q. 9. num. 13.* Nauarr. *sum. cap. 4. num. 9.* Suar. *disp. 28. sect. 2. num. 2.* Valsq. *q. 9. art. 3. dub. 1. num. 1.* Bonac. *disp. 5. de Sacram. quest. 7. p. 4. §. 2. n. 12.*

7. Secundum est certum. Si Confessario accidat casus, quem ex tempore decidere non potest, si peract autem proprio studio, vel consilio doctiorum deciderunt, poterit penitentem solutionem impendere, si ipse facturum promitteret, quod fuerit iudicatum: quia sufficienter videtur dispolitus absolutionem recipiende. Et notauit & yluerit *Confessio. 3. n. 12.* Nauarr. *sum. c. 26. n. 9.* Suar. *disp. 28. sect. 2.* Coninch. *disp. 9. de penit. dub. 16. num. 12. 6.* Bonac. *disp. 5. de penit. q. 7. p. 4. §. 2. n. 10.*

8. Tertiū. Si penitens doctus sit, & aperte cognoverit Confessarium eius peccati gravitatem non percipere, obligatus videntur Confessarium intruere: quia tenerum facere, quantum in le est, vt Confessarius iuste ferat iudicium in causa ita gravi. Extra hunc casum non tenetur gravitatem culpæ in actu signato exprimere: sufficit, si in actu exercito eam manifestet, narrando factum, & circumstantias occurrentes, vt illis relatibus docueit Suar. *disp. 28. sect. 2. n. 12.*

9. Quæ haecen diximus, per se requiruntur, spectata

rerum natura: at casus contingens potest, in quo alias indocti, & inepti, docti, & aperti iudicetur. Et enim, si nullus Sacerdos, propter sacramentum absoluere expostular, inuenientur populo proficiendus, expediret profici minus idoneum, ne diu populus Pastore caret, qui adstante ea necessitate doctus, & idoneus est, qui alias vt indoctus, & ineptus repellentur, sicuti benè notauit Egid. de Coninch. *disp. 8. dub. 16. in fine. num. 12. 7.* vbi prudenter monet, debere sic perfectum date operam, tum proprio studio, tum aliorum consilio, vt quadam fieri possit, inepititudinem vincat, & se muneri exercendo aptum reddat.

10. Ex his infertur, quām graui obligatione Episcopi, alii que Ecclesiæ Praelati adstringantur ad Pastores idoneos proficiendos. Et enim, cūm penes ipsos principalis cura Ecclesiærum residat, cui vt satisfaciunt. Pastores eligant, si in eis electos, & aucti consilios non removent, cūm alijs idoneos portuerint constitutus, obligatio nis sui muneris grauissimè ledunt, & de sua negligencia, animarumque iactura rationem in iustissimo Dei iudicio fung redditur.

P V N C T V M XVII.

De approbatione requisita in Confessario.

Tridentinum *sess. 23. cap. de reform.* inquit: *Quamvis Presbyteri in sua Ordinatione potestem abso luere, à peccatis accipiant: decernit tamen sancta Synodus, nullum etiam Regularem, posse confessiones secularium, etiam Sacerdotum, audire, neque ad id idoneum repurari, nisi aut parochalem, aut ab Episcopo per examen, si illa videbitur esse necessaria, aut alias idoneus iudicetur, & approbationem, que gratis detur, obtineat, priuilegii, & consuetudine quacunque, etiam immemorabili, non obstantibus. Circa quod decretu aliquia occurruunt examinanda. Primo, quid sit approbatio. Secundo, quæ personæ, & ad quas confessiones excipiendas ea approbatione indigent. Terziò, qui possunt, vel teneantur illam concedere. Quartò, an semel concessa suspendi, vel revocari possit.*

§. I.

Quid sit approbatio; qualiter concedi debeat; & quæ eius necessitas.

1. *Definitur approbatio.*
2. *Quid, si ab Episcopo exterius approbatur, & interius iudicetur inhabilis.*
3. *Approbatio est à iurisdictione distincta.*
4. *De approbatione ex beneficio collatione, & per authenticum iudicium.*
5. *Que conditions ad virisque requirantur.*
6. *Gratis concedi debet approbatio,*
7. *Approbatio Religiosorum, qui non sunt à Superioribus presentati, nulla est.*
8. *Qua sit necessitas huius approbationis.*

I1. **A**pprobatio est authenticum testimonium, quo aliquis Sacerdos habili, & idoneo ad excipiendas confessiones declaratus, vt ex communis sententia docent Suar. *disp. 28. sect. 4. n. 22.* Valsq. *quef. 9. art. 3. dub. 4. n. 4. §. 5.* Laym. *lib. 5. sum. tract. 6. cap. 11. n. 7.* Egid. de Coninch. *disp. 8. dub. 7. n. 4. & alij referendi.* Hanc autem declarationem praestare Episcopos potest; tum iudicando esse habilem Sacerdotem, quem approbat; vel iudicando inhabilem esse. Si iudicare esse habilem, & illud iudicium authenticum facit, tametru decipiatur, verè approbatus existit: quia habet omnia, quæ ad approbationem requiriuntur. Alijs sapere de valore approbationis dubium esse posset cum graui animarum iactura, sicuti notauit Bonac. *disp. 5. de penit. quef. 7. punc. 4. §. 1. num. 10. & innit. Suar. disp. 28. sect. 5. num. 7.* Reginald. *lib. 1. sum. num. 19.7.*

2. **V**erum, si ab Episcopo exteriū approbatur, & interius fuerit iudicatus inhabilis, cenfer Bonac. *relatis Suar. & Reginald. & Bartolba 2. p. de poteſt. Episc. alleg. 25. num. 20.* nullam esse approbationem: quia Concilium duo videtur expostulare & iudicium Episcopi, & illius approbationem, vt colligatur ex illis verbis: *Et idoneus iudicetur, & approbationem obtinet.* Atqui ab Episcopo habili exteriū iudicatur: cum tamen interius inhabilis iudicetur, non verè, sed ficte, tanquam habili, approbat. Non igitur ea approbatio valida esse potest. Ceterum verius existimo, validam esse approbationem, dum Episcopus fictionem non declarat. Mouco: quia Concilium de iudicio, & approbatione visibili loqui centendum est: quia Ecclesia non indicat de oculis, & quae in actum exteriorem non prodeant. Præterea, quia à iudicio authenti-

icio, & declaratio, quod Sacerdos habilis sit ad excipiendas confessiones, approbatio distingui non potest, neque contrarium ex verbis concilij colligitur: nullam enim approbationem aliam Sacerdos obtinere debet, quam iudicium authenticum Episcopi, Denique ratione huius authenticii iudicij, & exterioris approbacionis exppositus est sacerdos, ut ab habente potestate eligendi Confessarium eligi possit: credendum ergo est, verè approbatum esse, & ita tanquam probabile defendit Suarez dicta disputatione. 28. sect. 5. num. 7.

3. Hac approbatio, esti requiratur ad iurisdictionis usum, à iurisdictione tamen est omnia distincta, nam iurisdictionis superioritas subditos resipiens, at approbatio dispositio- nis, & auctoritatem per se approbatu spectat. Quapropter approbatio sacerdos potest, quia ullam iurisdictionem habeat, & e contraria iurisdictionem habens potest, siue habent religiosos, quin approbationem ab Episcopo obtineat: approbatio namque non est iurisdictionis concessio, sed habitatibus personis authentica declaratio. Atque ita tradidit Suarez. disp. 28. sect. 4. num. 22. Valq. de penitent. quest. 93. art. 3. dub. 4. n. 4. Lamas 1. p. methodi. cap. 6. §. 5. Layman. lib. 5. sum. tract. 6. c. 1. num. 7. Verius etsi approbatio à iurisdictione sciuntur sit; regulariter tamen cum approbatione coniungitur: Episcopas enim sacerdotem appubans simul iurisdictionem concessivit docens Henrici. lib. 11. de matri. cap. 3. n. 5. Gutieri. lib. 1. cap. 4. n. 3. cap. 17. sub. num. 23. Fagundez de secundo Ecl. praecep. lib. 7. c. 3. num. 4. & 5. & colligitur ex Thom. Sanch. lib. 3. de matr. disp. 33. n. 7.

4. Conceditur sacerdoti hæc approbatio primò, parochialis beneficij collatione; collatione, inquam, non electione, seu presentatione. Nam electus, seu presentatus non dicitur beneficium habere, quod Concilium requirit, sed habiturum. Secundò, si Episcopas prævio examine precedente, aut alia via idoneitatem Sacerdotis cognoscens authenticè iudicet, & declaret idoneum, cui iurisdictionis ad excipiendas confessiones committi possit. Quoties autem Episcopus sacerdotem ubi subditum ad audiendas confessiones designat, eo ipso ceteri idoneum esse, alia in qua est, & invalida designatio, sicut docent Cordob. in sum. quest. 10. Suar. disp. 28. de penit. sect. 4. n. 10. Fagundez de secundo Ecl. praecep. lib. 7. cap. 2. n. 6. & cap. 3. in fine num. 14. Barboli. de potest. Episcop. alleg. 25. n. 6. Bonac. disp. 5. q. 7. p. 4. §. 1. n. 10. Coninch. disp. 28. n. 49.

5. Ad prædictam approbationem, si ex beneficij parochialis collatione consurgat, scriptum reliquaque conditiones pro valida beneficij collatione requisita expostulantur. Si vero ex authenticâ declaratione habeatur approbatio, scriptura opus non est, siquidem neque in Concilio, neque alibi, vt necessaria expostularit, neque ex natura rei necessaria est, cum verbo tenus fieri possit, & sapè fiat, ut notarunt Suarez. disp. 28. sect. 5. num. 9. Bonacina. disp. 5. de sacram. quest. 7. punct. 4. §. 1. in fine. Fagundez de secundo Ecl. praecep. lib. 7. cap. 2. n. 60. Monent tamen, & bene, confutatum est in scriptis haberi, ut certius constet, quando necesse fuerit.

6. Deinde debet gratis concedi, ut expressit Tridentin. An vero defectus huius conditionis approbationem non solum illicitam, de quo dubium non est, sed irritum reddat, sicut redit collationem beneficij? difficultate non carer. Verius est pars negativa: quia pœna extendenda non sunt ultra causas expellentes. At nullibi habetur, hanc approbationem simoniacè obstante annullari. Non igitur est alterendum. Et ita docet Suarez. 4. de penit. disp. 28. sect. 5. num. 19. Reginald. lib. 1. num. 180. dub. 3. Bonac. disp. 5. quest. 7. punct. 4. §. 1. in fine. Nullatenus tamen audiendum est Fagundez de secundo Ecl. praecep. lib. 7. cap. 2. numer. 66. affirmans, si premium, quod pro obtinenda approbatione datum est, leue fuerit, veniale tantum peccatum esse, quippe, ut tract. 17. disp. 23. de simonia, punct. 1. in fine. Simonia ita est vitium exercitandum, ut nullam leuem materia admittat.

7. Illud placet advertere cum Henrici. lib. 5. de penit. cap. 6. n. 6. Fagund. lib. 7. de secundo Ecl. praecep. cap. 2. n. 33. nullam esse approbationem datum religiosis, qui expresse vel tacite à suis superioribus praetextu hō fuitur, iuxta textum in Clement. Dudum. de sept. §. Statiuum. Etenim cum Religiosi nec velle, nec nolle habeant nisi suis Praetextis subordinatum, praesumunt Pontificem nelle Praetextis in iunctis approbationem concedere, quæ & religioni nocua esse potest, & contra religionem obtenta est.

8. Necessestis huius approbationis tanta est, ut absque illa nullus sacerdos secularis, vel regularis possit confessiones secularium, etiam sacerdotum audire, non solum licet, sed nec valide: quod latius indicat verbum illud, non posse, quod omnino poterant tollere, ut multis relatis probat Sanch. lib. 6. de matr. disp. 6. n. 20. & tradit in praesenti Valq. 9. 93. art. 1. dub. 3. Suarez. disp. 28. sect. 5. & 6. Bonac. disp. 5. q. 6. punct. 4. §. 1. n. 9. Agid. de Coninch. disp. 8. dub. 7. n. 49. Fagund. libri. 7. c. 2. n. 43. Barboli. alleg. 25. n. 1. & 2.

Ferd. de Castro. Sum. Mor. Pars IV.

Noranter expressit Concilium, etiam sacerdotum, ne aliquis in celo, ergo et ob confuetudinem, quam Sacerdotes habebant sibi in uicem confitendi, confiteri posset. Sacerdoti, parochiale beneficium non habent, neque alias ab Ordinario approbato. Et forte derogationem huius confuetudinis attendit Concilium, cum dixit: *Privilégio, & consuetudine quacunque, etiam immemorabili, non obstat inib⁹.* Atque ita docet Toler. lib. 3. summ. cap. 13. n. 5. ad finem. Fagundez de secundo Ecl. praecep. lib. 7. cap. 2. in fine. Cui decreto non obstat confuetudine recepta, qua Parochi, in modo simplices Sacerdotes, modò approbati sint ab Ordinario, sibi in uicem confiteri possint; quia haec potestas est iurisdictionis, quæ ob necessitatem frequentis celebrationis omnibus confertur concessa, ut docuit Suar. disp. 27. sect. 3. n. 4. Coninch. disp. 8. de penit. dub. 8. conel. 3. n. 61.

§. II.

Quæ personæ, &c ad quas confessiones excipiendas prædicta approbatione indigeant.

1. Omnes indigent ad secularium confessiones, secundus ad confessiones regularium.
2. Non excipiuntur, esto graduati sint.
3. Quid pro confessionibus Episcoporum, aliorumque Prelatorum.
4. Dedicatur quæstio.
5. Solventur opposita.
6. Approbati in duplice sunt differentia.
7. Approbatus per beneficium parochiale eligi potest in tota diœcesi.
8. Etiam extra diœcesim eligi potest, quicquid dicat Gutierr.
9. Approbatus absolutè, per authenticum iudicium ubilibet eligi potest.
10. Item approbatus cum restrictione, quicquid alij contraria sentiantur.
11. Quid dicendum de confessione religiosorum, an eligi possit non approbatus.

1. Regula generalis est, ad excipiendas secularium confessiones omnes sacerdotes approbatione prædicta indigere: quia sic expressit Concilium. Cum ergo nihil de regularium confessionibus excipiendi locutum fuerit, manifestum est voluisse dispositionem iuriis antiqui obseruari: siquidem à iure antiquo recedendum non est, nisi quatenus novo fuerit expressum, leg. *Principius. Cod. de appellat. cap. 2. de translata. Episcop.* At iure antiquo ad excipiendas regularium confessiones approbatio necessaria non erat, sed quilibet sacerdos contentiente Prelato eligi poterat, ut communiter Doctores testantur. Ergo etiam post Concilium eligi potest. Et ita tradidit Suarez. disp. 28. sect. 4. n. 4. Coninch. disp. 8. de penit. dub. 7. n. 48. Fagundez de secundo Ecl. praecep. lib. 7. c. 2. n. 3. Layman. lib. 5. sum. tract. 6. c. 11. n. 1. Bonac. disp. 5. q. 7. p. 4. §. 1. n. 10. verf. Dixer. & alij apud ipsos.

2. Dubium tamen est de insignitis gradu Magistri, Doctoris, vel Licentiat in sacra Theologia, aut Iure Canonico, an, inquam, ij alia approbatione Ordinarij indigeant? Negant aliqui relati ab Henrici. lib. 3. de penitent. c. 6. n. 2. in comment. lit. O. Llamas 1. p. methodi. c. 7. §. 7. Quia ij iure ipso, & à Pontifice videtur approbati, & idonei Academie testimoni. Sed hoc sententia probabilis non est, nisi ob speciale aliquius diœcesis confuetudinem: quia Concilium neminem ab approbatione Ordinarij exceptit, quam approbationem non concessit ordinarius concede ob gradum Magistri, vel Doctoris ab Universitate collatum: sequuntur in concepcione horum graduum sola scientiarum peritia spectatur: at in approbatione Confessorum non solum scientia, sed morum probitas & prudenter attenditur, quia sapientia & peritis deficerre solent. Non igitur ex gradu Magistri, & Doctoris approbatio ab Ordinario infertur. Atque ita ut certum tradidit Suarez. disp. 28. sect. 4. n. 3. Fagund. de secundo Ecl. praecep. lib. 7. c. 2. n. 68. Layman. lib. 5. sum. tract. 6. c. 11. n. 2. Barbol. 2. p. de potest. Episcop. alleg. 25. n. 6. & colligitur manifeste ex Bulla Pij V. edita an. 1571. que incipit *Romanus Pontificis, vbi regulares & Magistros, & Doctores in Theologia examini & approbationi Ordinarij obtinendæ subiicit & notavit Suar. supra, & Barbol. dicta alleg. 25. n. 26. Miranda 7.1. Man. Prelat. quest. 4. art. 9. conclusion. i. Decet tamen recti fieri possit, ne prædicti Magistri & Doctores, aliqui viri sapientes examini quoad scientiam subiiciantur, sed ex communis hominum estimatione iudicentur, argumento text. Trid. sect. 7. c. 13. de reform. sicuti notarunt Mirand. Layman. Fagund. locis alleg.*

3. Præterea dubium esse solet, an pro confessionibus Episcoporum, aliorumque Prelatorum iurisdictionem quæsi episcopalem habentium approbatio requiratur? Ratio dubitandi est: quia Trident. solum ad excipiendas confessiones

O a scula